

nám oficielně sdělené nasvědčuje tomu, že polská vláda nezamýšlí uznati vykonatelnost exekučních titulů vzniklých na československé části bývalého plebiscitního území. Za tohoto stavu věci není tu podmínek, aby Nejvyšším soudem navrhované řešení otázky vyhláškou vládní ve Sbírce zákonů a nařízení bylo již prováděno.«

Čís. 2154.

Bylo-li usnesení obce, zabírající byt, nejvyšším správním soudem zrušeno, lze se domáhati vyklizení bytu na třetích osobách pořadem práva.

(Rozh. ze dne 9. ledna 1923, R II 479/22.)

Usnesením bytové komise města O. ze dne 22. března 1921 byly žalobci zabrány z jeho bytu dvě místnosti. K jeho stížnosti bylo zabírací usnesení nejvyšším správním soudem pro nezákonnost zrušeno. Když obec přes to odmítla žalobcovu žádost o vyklizení bytu, podal žalobu na majitele domu o vyklizení zabrané části bytu a o uvedení bytu v předešlý stav. Žalovaný namítl nepřipustnost pořadu práva, s o u d p r v é s t o l i c e námitce vyhověl a žalobu odmítl. D ů v o d y: Nade vši pochybnost jest, že zabrání bytu správním úřadem v správním řízení jest správní věcí. Dle názoru soudce jest však též uvedení bytu do předešlého stavu věcí správní, a to vzhledem k povaze a účelu věci a proto, že také pro tuto věc v první řadě mají rozhodovati veřejnoprávní normy a zásady. Nárok, kterého se žalobce domáhá touto žalobou, jest správní věcí, odejmutou pořadu práva. O tom, že se jedná o správní věc, svědčí ta okolnost, že dle zákona ze dne 11. července 1922, čís. 225 sb. z. a n. o mimořádných opatřeních bytové péče a sice dle §u 14 (2) tato věc jest nyní výslovně správnímu úřadu příkazána. R e k u r s n í s o u d zrušil napadené usnesení a vrátil věc prvnímu soudu, by ji projednal a rozhodl. Důvody: V tomto případě žádá žalobce na žalovaném vrácení obytných místností, zabraných dne 16. března 1921, poněvadž nálezem správního soudu ze dne 5. října 1921 toto zabírající rozhodnutí bylo zrušeno jako nezákonné. Kdyby se jednalo pouze o to, aby právní účinky pravoplatného správního nálezu (zrušení záboru bytu) byly uskutečněny proti osobě, jež v předešlém správním řízení byla zúčastněna jako strana, byly by k tomu povolány pouze příslušné správní úřady a nebylo by přípustno, by tyto otázky byly vznášeny na civilní soudy pod formou soukromoprávního poměru (srovnej Pražák: Spory I. str. 102 pozn. 14 a 16; Tetzner: Administrativní řízení str. 595). Jinak má se věc, odvozuje-li se soukromoprávní účinek z neplatnosti správního nálezu proti třetím, již nebyli jako strany zúčastněni v předcházejícím řízení správním. Tu mají rozhodovati soudy. V tomto případě žádá žalobce na žalovaném vrácení obytných místností, zabraných nálezem bytové komise, poněvadž tento nález byl zrušen pro nezákonnost. Dle zákona ze dne 30. října 1919, čís. 592 sb. z. a n. zabírá bytová komise obytné místnosti pro obce (§ 12, 13 zák.); obec je podmětem zabraného bytu (práva nájemního), obec může práva toho kdykoli se vzdáti a obec pronajímá

zpravidla zabrané byty třetím osobám, jež nejsou jako strany v řízení pro zabírání bytů zúčastněny. Dle zákona ze dne 11. července 1922, čís. 225 sb. z. a n. (§ 14) mohou bytové úřady (které podle zákona o stavebním ruchu ze dne 11. března 1921, čís. 100 sb. z. a n. byly do 30. června 1921 zmocněny, by provedly opatření dle zákona o zabírání bytů obcemi ze dne 30. října 1919, čís. 592 sb. z. a n.) podle zákona toho činiti veškerá opatření, nutná za účelem vrácení zabraných bytů. To se v tomto sporu nežadá. Neboť tatáž žádost vznáší se ne proti obci, nýbrž proti oné třetí osobě, jež na základě nezákonného záboru užívá sporných místností. O tom mají rozhodnouti soudy.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs není odůvodněn. Nejvyšší soud sdílí právní názor rekursního soudu, že námitka nepřípustnosti pořadu práva není odůvodněna. Žalobce uplatňuje jako nájemník proti vlastníku domu právo z nájemní smlouvy dle §§ 1096 a násl. obč. zák., tedy soukromoprávní nárok, který dle §u 1 j. n. patří k příslušnosti soudu. Že v tomto případě zakročily správní úřady a omezily ve prospěch žalovaných nájemní právo žalobcovo, na soukromoprávním rázu zažalovaného nároku ničeho nemění, neboť Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 6. října 1921 zabráni sporných dvou pokojů jako nezákonné zrušil, pročež žalobce nyní nikterak není omezen v uplatňování svých nájemních práv před řádným soudem.

Čís. 2155.

Zákon ze dne 30. června 1921, čís. 252 sb. z. a n.

Třebas byl manžel, účastník války, prohlášen za mrtva, nelze přece manželství rozvázati, vyšly-li po té na jevo okolnosti, vzbuzující pochybnost o tom, že jest mrtev.

(Rozh. ze dne 9. ledna 1923, R II 483/22.)

S o u d p r v é s t o l i c e usnesením ze dne 22. června 1922 prohlásil Vojtěcha S-a, jenž počátkem světové války nastoupil vojenskou službu, k návrhu jeho manželky za mrtva a manželství jeho za rozvázané. R e k u r s n í s o u d zamítl návrh, by manželství bylo prohlášeno rozvázaným. D ů v o d y: Dopisem obecního úřadu v P. ze dne 9. července 1922, výpovědi Marie H-ové a konečně výpovědi navrhovatelky Antonie S-ové samé jest prokázáno, že Vojtěch S., který byl od roku 1916 nezvěstným, poslal Antonii S-ové listek datovaný v Kyjevě koncem prosince 1921; jak Marie H-ová, tak Antonie S-ová potvrdily, že rukopis Vojtěcha S-a dobře poznaly. Není zde tudíž předpokladů zákona ze dne 31. března 1918 čís. 128 ř. zák. pokud se týče zákona ze dne 30. června 1921, čís. 252 sb. z. a n., za kterých možno prohlásiti manželství nezvěstného účastníka světové války za rozvázané.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.